

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 25 lutego 2021 r.*

Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 – Rejestracja, ocena i udzielanie zezwoleń w zakresie chemikaliów oraz ograniczenia mające zastosowanie do tych substancji – Decyzja Komisji Europejskiej zezwalająca na niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczynu ołowiu, substancji wymienionych w załączniku XIV do wspomnianego rozporządzenia – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Przesłanki udzielenia pozwolenia – Badanie niedostępności rozwiązań alternatywnych

W sprawie C-389/19 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 maja 2019 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo R. Lindenthal, K. Mifsud-Bonnici i G. Tolstoy, a następnie R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, w charakterze pełnomocników, tych zaś wspierała K. Nordlander, adwokat,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Królestwo Szwecji, które reprezentowali początkowo C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg, H. Eklinder i A. Falk, a następnie O. Simonsson i C. Meyer-Seitz, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev i H. Eklinder, w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Królestwo Danii, które reprezentowali początkowo J. Nymann-Lindgren, M.S. Wolff i P.Z.L. Ngo, a następnie J. Nymann-Lindgren i M.S. Wolff, w charakterze pełnomocników,

Republika Finlandii, którą reprezentował S. Hartikainen, w charakterze pełnomocnika,

Parlament Europejski, który reprezentowali A. Neergaard, A. Tamás i C. Biz, w charakterze pełnomocników,

Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), którą reprezentowali początkowo M. Heikkilä, W. Broere i C. Schultheiss, a następnie M. Heikkilä, W. Broere i J. Löfgren, w charakterze pełnomocników,

interwenienci w pierwszej instancji,

* Język postępowania: szwedzki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot (sprawozdawca), prezes izby, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Tanchev,

sekretarz: C. Strömholm, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lipca 2020 r.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 października 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 7 marca 2019 r., Szwecja/Komisja (T-837/16, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2019:144), w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 final z dnia 7 września 2016 r. zatwierdzającej niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (zwaną dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Motywy 4, 12, 69, 70, 72 i 73 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3, zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”) mają następujące brzmienie:

„(4) Zgodnie z planem wdrożeniowym przyjętym w dniu 4 września 2002 r. podczas światowego szczytu w sprawie zrównoważonego rozwoju w Johannesburgu Unia Europejska postawiła sobie za cel, aby do roku 2020 chemikalia były wytwarzane i stosowane w sposób prowadzący do minimalizacji istotnych negatywnych skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

[...]

- (12) Istotnym celem nowego systemu, który ma ustanowić niniejsze rozporządzenie, jest zachęcanie do docelowego zastępowania substancji wzbudzających duże obawy substancjami lub technologiami mniej niebezpiecznymi i w pewnych wypadkach egzekwowanie takiego zastąpienia, o ile odpowiednie rozwiązania alternatywne są dostępne i możliwe do zastosowania z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia. [...]

[...]

- (69) W celu zapewnienia odpowiednio wysokiego poziomu ochrony zdrowia człowieka, w tym odpowiednich grup ludności oraz ewentualnie niektórych wrażliwych subpopulacji oraz środowiska, substancje o właściwościach stwarzających szczególnie duże obawy powinny być

przedmiotem wzmożonej uwagi, zgodnie z zasadą ostrożności. Zezwolenia powinny być udzielane osobom fizycznym lub prawnym, które złożyły wniosek o zezwolenie i które wykażą organowi udzielającemu zezwoleń, że ryzyko dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego wiążące się ze stosowaniem danej substancji znajduje się pod odpowiednią kontrolą. [W przeciwnym wypadku] zezwolenia mogą być wydawane dla tych zastosowań, w przypadku których można wykazać, że korzyści społeczno-ekonomiczne wynikające z zastosowania substancji przewyższają ryzyko wiążące się z jej zastosowaniem, a nie istnieją odpowiednie substancje lub technologie alternatywne, możliwe do zastosowania z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia. Biorąc pod uwagę funkcjonowanie rynku wewnętrznego, stosowne jest, by funkcję organu udzielającego zezwoleń pełniła Komisja.

- (70) Niekorzystnym skutkiem działania substancji wzbudzających szczególnie duże obawy na zdrowie ludzkie i środowisko [dla zdrowia ludzkiego i środowiska] należy zapobiegać poprzez stosowanie odpowiednich środków zarządzania ryzykiem dla zagwarantowania odpowiedniej kontroli ryzyka związanego ze stosowaniem substancji oraz w celu stopniowego ich zastępowania przez odpowiednią, bezpieczniejszą substancję. Środki zarządzania ryzykiem powinny być stosowane dla zapewnienia, aby przy produkcji, wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu substancji, narażenie na te substancje, w tym zrzuty, emisje i niezamierzone ubytki, na wszystkich etapach istnienia nie przekroczyło poziomu, powyżej którego mogą wystąpić niekorzystne skutki. W przypadku każdej substancji, dla której udzielono zezwolenia, oraz każdej innej substancji, dla której nie jest możliwe ustalenie bezpiecznego poziomu narażenia, należy zawsze podjąć środki w celu zminimalizowania – w miarę technicznych i praktycznych możliwości – narażenia i emisji, tak aby zminimalizować prawdopodobieństwo wystąpienia niekorzystnych skutków. Środki zapewnienia odpowiedniej kontroli powinny być określane w każdym raporcie bezpieczeństwa chemicznego. Środki te powinny być stosowane i w stosownych przypadkach zalecane innym dalszym uczestnikom łańcucha dostaw.

[...]

- (72) W celu ułatwienia docelowego zastąpienia substancji wzbudzających szczególnie duże obawy substancjami lub technologiami alternatywnymi wszyscy składający wnioski o zezwolenie powinni przedstawić analizę rozwiązań alternatywnych z uwzględnieniem stwarzanego przez nie ryzyka oraz technicznej i ekonomicznej wykonalności takiego zastąpienia, wraz z informacją na temat każdego badania lub rozwoju, podejmowanego przez użytkownika lub które użytkownik zamierza podjąć. Ponadto zezwolenia powinny podlegać przeglądowi w okresach, których długość będzie ustalana indywidualnie dla każdego przypadku oraz z reguły będą podlegały określonym warunkom, w tym nadzorowi.

- (73) W sytuacji gdy produkcja, stosowanie lub wprowadzanie do obrotu substancji w postaci własnej, w preparacie lub w wyrobie powoduje niedopuszczalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, wymagane powinno być zastąpienie tej substancji przy uwzględnieniu dostępności odpowiednich, bezpieczniejszych substancji i technologii alternatywnych oraz społeczno-ekonomicznych korzyści ze stosowania substancji powodującej niedopuszczalne ryzyko”.

- 3 Artykuł 55 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Cel udzielania zezwoleń i względy dotyczące zastępowania”, stanowi, co następuje:

„Celem niniejszego tytułu jest zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego przy zapewnieniu, że ryzyko stwarzane przez substancje wzbudzające szczególnie duże obawy jest właściwie kontrolowane oraz że substancje te są stopniowo zastępowane odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technologiami, o ile są one wykonalne z ekonomicznego i technicznego punktu

widzenia. W tym celu wszyscy producenci, importerzy i dalsi użytkownicy występujący o zezwolenia dokonują analizy dostępności rozwiązań alternatywnych oraz rozważają związane z nimi ryzyko oraz techniczną i ekonomiczną wykonalność zastąpienia”.

- 4 Artykuł 56 ust. 1 tego rozporządzenia w wersji obowiązującej w odniesieniu do stanu faktycznego sporu stanowi:

„Producent, importer lub dalszy użytkownik nie wprowadza substancji do obrotu, umożliwiając jej stosowanie ani sam nie stosuje tej substancji, jeżeli substancja wymieniona jest w załączniku XIV, chyba że:

- a) zastosowania tej substancji w jej postaci własnej, jako składnika preparatu lub włączenie do wyrobu, dla których substancja ta została wprowadzona do obrotu lub jego własne zastosowania substancji zostały objęte zezwoleniem zgodnie z art. 60–64; lub
  - b) zastosowania tej substancji w jej postaci własnej, jako składnika preparatu lub włączenie do wyrobu, dla których substancja ta została wprowadzona do obrotu lub jego własne zastosowania zostały zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia określonego w samym załączniku XIV, zgodnie z art. 58 ust. 2; lub
  - c) termin, o którym mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) pkt (i), nie nadszedł; lub
  - d) termin, o którym mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) pkt (i), nadszedł i wniosek został złożony 18 miesięcy przed tą datą, lecz decyzja odnośnie [do] wniosku o udzielenie zezwolenia nie została podjęta; lub
  - e) w przypadkach gdy substancja jest wprowadzona do obrotu i zezwolenie dotyczące tego zastosowania zostało udzielone jego bezpośredniemu dalszemu użytkownikowi. [...]”.
- 5 Artykuł 58 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„W każdym przypadku gdy zostanie podjęta decyzja o włączeniu do załącznika XIV substancji, o których mowa w art. 57, decyzja taka jest podejmowana zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 133 ust. 4. W decyzjach takich wyszczególnia się w odniesieniu do każdej substancji:

[...]

- c) ustalenia przejściowe:

- (i) datę (zwaną dalej »datą ostateczną«), od której zabronione jest wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji, chyba że zostało udzielone zezwolenie, i która w odpowiednich przypadkach powinna uwzględniać cykl produkcyjny określony dla danego zastosowania;
- (ii) datę lub daty co najmniej 18 miesięcy wcześniejsze niż »daty ostateczne«, przed którymi muszą zostać dostarczone wnioski, jeżeli wnioskujący chce kontynuować stosowanie substancji lub wprowadzanie jej do obrotu dla określonych zastosowań po »datach ostatecznych«; kontynuacja ta dozwolona jest po »dacie ostatecznej« do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniosku o udzielenie zezwolenia;

[...]”.

- 6 Zgodnie z brzmieniem art. 60 tego rozporządzenia:

„1. Komisja jest odpowiedzialna za podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie zezwolenia zgodnie z niniejszym tytułem.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 zezwolenie udzielane jest, jeżeli ryzyko dla zdrowia człowieka lub dla środowiska wynikające z zastosowania danej substancji i będące efektem jej swoistych właściwości określonych w załączniku XIV jest odpowiednio kontrolowane zgodnie z sekcją 6.4 załącznika I oraz zgodnie z dokumentacją w raporcie bezpieczeństwa chemicznego wnioskodawcy, przy uwzględnieniu opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka, o którym mowa w art. 64 ust. 4 lit. a). Przy udzielaniu zezwolenia oraz we wszystkich warunkach w nim zawartych Komisja uwzględnia wszelkie zrzuty, emisje i niezamierzone ubytki, wraz z ryzykiem wynikającym z różnorodnych lub rozpowszechnionych zastosowań, które znane są w czasie podejmowania decyzji.

[...]

4. Jeżeli zezwolenie nie może być udzielone na mocy ust. 2 lub dla substancji wymienionych w ust. 3, zezwolenia można udzielić jedynie wtedy, jeżeli wykazano, że korzyści społeczno-ekonomiczne przewyższają ryzyko dla zdrowia człowieka lub dla środowiska wynikające z zastosowania danej substancji oraz nie istnieją odpowiednie alternatywne substancje lub technologie. Decyzja taka podejmowana jest po rozważeniu wszystkich następujących elementów i przy uwzględnieniu opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka oraz Komitetu ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych, o których mowa w art. 64 ust. 4 lit. a) i b):

- a) ryzyka stwarzanego przez zastosowania substancji, wraz ze stosownością i skutecznością proponowanych środków zarządzania ryzykiem;
- b) korzyści społeczno-ekonomicznych wynikających z zastosowania substancji i społeczno-ekonomicznych konsekwencji odmowy udzielenia zezwolenia, przedstawionych przez wnioskodawcę lub inne zainteresowane strony;
- c) analizy substancji alternatywnych przedstawionych przez wnioskodawcę na mocy art. 62 ust. 4 lit. e) lub planu zastąpienia substancji przedstawionego przez wnioskodawcę na mocy art. 62 ust. 4 lit. f) i wszelkich wkładów stron trzecich przedstawionych na mocy art. 64 ust. 2;
- d) dostępnych informacji dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzkiego lub środowiska stwarzanego przez substancje lub technologie alternatywne.

5. Przy dokonywaniu oceny dostępności odpowiednich substancji lub technologii alternatywnych Komisja uwzględnia wszystkie odnośne aspekty, obejmujące:

- a) stwierdzenie, czy zastosowanie rozwiązań alternatywnych prowadziłyby do zmniejszenia ogólnego ryzyka dla zdrowia ludzkiego i środowiska, uwzględniając stosowność i skuteczność środków zarządzania ryzykiem;
- b) techniczną i ekonomiczną wykonalność rozwiązań alternatywnych dla wnioskodawcy.

[...]”.

- 7 Artykuł 64 rozporządzenia REACH przewiduje, że Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) zasięga opinii społeczeństwa oraz jej Komitetu ds. Oceny Ryzyka i Komitetu ds. Społeczno-Ekonomicznych.
- 8 Zgodnie z art. 133 tego rozporządzenia Komisja jest wspierana przez komitet (zwany dalej „Komitetem REACH”).

Okoliczności powstania sporu

- 9 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–30 zaskarżonego wyroku; na potrzeby niniejszej sprawy można je streścić w następujący sposób.
- 10 Żółty sulfochromian ołowiu i czerwony chromian, molibdenian i siarczan ołowiu są pigmentami szeroko stosowanymi ze względu na ich trwałość, jasną barwę i połysk, w lakierach i farbach, w szczególności do mostów lub konstrukcji żelaznych, lub też w sytuacjach, w których farba ma funkcję sygnalizacyjną, np. na sygnałach ostrzegawczych lub też do znaków drogowych o barwie żółtej.
- 11 Pigmenty te zostały wpisane mocą rozporządzenia Komisji (UE) nr 125/2012 z dnia 14 lutego 2012 r. zmieniającego załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2012, L 41, s. 1) do wykazu substancji wzbudzających szczególnie duże obawy w tym załączniku ze względu na ich właściwości rakotwórcze i toksyczne ze względu na zaburzenia rozrodczości u ludzi. W związku z tym ich wprowadzanie do obrotu i stosowanie podlega obowiązkowi uzyskania zezwolenia od dnia 21 maja 2015 r.
- 12 W dniu 19 listopada 2013 r. spółka DCC Maastricht BV złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu dwóch przedmiotowych pigmentów dla sześciu zastosowań, które są identyczne dla tych dwóch substancji. Wniosek o udzielenie zezwolenia zawiera następujący niewyczerpujący wykaz produktów objętych zastosowaniami, do których odnosi się wniosek, które zdaniem wnioskodawcy wymagają technologicznych właściwości, jakie zapewniają pigmenty: pokrowce na samochody, tablice ostrzegawcze, pojemniki na odpady farmaceutyczne, rury dla przemysłu petrochemicznego, dźwigi, maszyny rolnicze, urządzenia drogowe, mosty stalowe, sejfy i kontenery stalowe.
- 13 Zgodnie z art. 64 ust. 2 rozporządzenia REACH ECHA przeprowadziła konsultacje publiczne, aby zainteresowane strony trzecie mogły dostarczyć informacji na temat alternatywnych substancji lub technologii. W ramach przeprowadzonych konsultacji opinie swe przedstawili producenci z Unii, dalsi użytkownicy pigmentów będących przedmiotem niniejszej sprawy, organizacje branżowe, państwa członkowskie oraz kilka organizacji pozarządowych. Następnie, zgodnie z art. 64 ust. 3 i nast. tego rozporządzenia, Komitet ds. Oceny Ryzyka i Komitet ds. Społeczno-Ekonomicznych wydały opinie na temat każdego z przedmiotowych zastosowań.
- 14 Wreszcie wniosek o udzielenie zezwolenia został rozpatrzony przez Komitet REACH. Podczas dyskusji w ramach tego komitetu dwa państwa członkowskie i Królestwo Norwegii stwierdziły, że te chromiany ołowiu nie są stosowane jako barwniki w farbach przeznaczonych do żółtego oznakowania dróg na ich terytorium. W jednym z tych państw członkowskich zastosowanie chromianów ołowiu do znakowania dróg zostało nawet zakazane przed 20 laty. Komisja przedłożyła swój projekt decyzji pod głosowanie Komitetu REACH. Dwadzieścia trzy państwa członkowskie głosowały za projektem, a trzy państwa członkowskie, w tym Królestwo Szwecji, głosowały przeciwko niemu. Dwa państwa członkowskie wstrzymały się od głosu.
- 15 W dniu 7 września 2016 r. Komisja wydała sporną decyzję.
- 16 Wnioskowane zezwolenie nie zostało udzielone na podstawie art. 60 ust. 2 rozporządzenia REACH, ponieważ Komisja uznała, że zagrożenie nie jest odpowiednio kontrolowane. Sporną decyzją zezwolono natomiast na zastosowania objęte wnioskiem na podstawie art. 60 ust. 4 tego rozporządzenia, z zastrzeżeniem, że zezwolenie to podlega ograniczeniom i wymogom.
- 17 W art. 1 ust. 1 i 2 spornej decyzji Komisja udzieliła zezwolenia na stosowanie spornych chromianów ołowiu zgodnie z wnioskiem o udzielenie zezwolenia, pod warunkiem że właściwość premiksów, farb i składników kolorów zawierających dane substancje lub zawierające te substancje gotowe wyroby – pod względem funkcjonalności, intensywności barwy, nieprzezroczystości (właściwości kryjących),

dyspersji, odporności na warunki atmosferyczne, stabilności termicznej lub nieługowania, lub ich kombinacji – nie będą technicznie osiągalne inaczej, jak tylko poprzez zastosowanie tych substancji, i że te właściwości będą niezbędne do przewidzianego zastosowania.

- 18 Artykuł 1 ust. 3 lit. c) tej decyzji ogranicza do 2100 ton rocznie ilość żółtego sulfochromianu ołowiu oraz do 900 ton rocznie ilość czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu, które mogą być wprowadzone do obrotu przez posiadacza zezwolenia dla dozwolonych zastosowań.
- 19 Zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. d) spornej decyzji warunkiem udzielenia zezwolenia dla wszystkich zastosowań jest przedstawienie ECHA przez użytkowników znajdujących się na rynkach niższego szczebla względem posiadacza zezwolenia, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2017 r., informacji o adekwatności i dostępności rozwiązań alternatywnych dla danych zastosowań, wraz ze szczegółowym uzasadnieniem potrzeby zastosowania przedmiotowych substancji.
- 20 Ponadto z art. 1 ust. 3 lit. e) spornej decyzji wynika, że zezwolenie jest uzależnione od spełnienia warunku, zgodnie z którym jego posiadacz przedstawia Komisji najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. d) tej decyzji. Posiadacz zezwolenia jest zobowiązany do uściślenia w swym sprawozdaniu opisu zastosowań dozwolonych na podstawie informacji dotyczących rozwiązań alternatywnych, takich jak dostarczone przez dalszych użytkowników.
- 21 Artykuł 1 ust. 4 spornej decyzji przewiduje co do zasady w odniesieniu do zastosowania do znakowania dróg, że zezwolenie nie znajduje zastosowania w państwach członkowskich, gdzie prawo krajowe zabrania stosowania chromianów ołowiu do znakowania dróg.
- 22 Wreszcie, zgodnie z art. 2 ust. 2 tej decyzji, okres przeglądu, o którym mowa w art. 60 ust. 9 lit. e) rozporządzenia REACH, wygasa w dniu 21 maja 2019 r. dla dwóch zastosowań przedmiotowych substancji, a mianowicie profesjonalnego stosowania farb na powierzchniach metalowych oraz profesjonalnego stosowania premiksów i stałych lub ciekłych składników kolorów zawierających pigmenty do nanoszenia termoplastycznych oznakowań drogowych, oraz w dniu 21 maja 2022 r. dla pozostałych czterech zastosowań dopuszczonych tą decyzją.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 listopada 2016 r. Królestwo Szwecji wniosło skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 24 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność tej decyzji na tej podstawie, że Komisja naruszyła prawo przy badaniu braku dostępności substancji zastępczych.

Żądania stron przed Trybunałem

- 25 Komisja zwraca się do Trybunału, tytułem żądania głównego, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, a w wypadku oddalenia odwołania – o utrzymanie w mocy skutków decyzji, której nieważność stwierdzono. ECHA przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Komisji.
- 26 Królestwo Szwecji wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości, jak również o utrzymanie w mocy skutków decyzji, której nieważność stwierdzono. Królestwo Danii, Republika Finlandii i Parlament Europejski przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań Królestwa Szwecji.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie żądań podniesionych tytułem głównym, mających na celu uchylenie zaskarżonego wyroku

- 27 Na poparcie tych żądań Komisja podnosi trzy zarzuty.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 28 O ile Komisja nie podważa stanowiska przyjętego przez Sąd w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym to do skarżącej należy wykazanie braku wykonalnego technicznie i ekonomicznie rozwiązania dla rozpatrywanych zastosowań, o tyle krytykuje ona poziom dowodu wymagany przez ten sąd. W pkt 79 zaskarżonego wyroku Sąd narzucił niemożliwy do przeprowadzenia standard dowodowy, stwierdzając, że jeżeli „nadal istnieją wątpliwości w odniesieniu do przesłanki niedostępności rozwiązań alternatywnych, należy stwierdzić, że wnioskodawca nie wywiązał się ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu”. Każda ocena techniczna i naukowa ze swej natury byłaby bowiem obarczona niepewnością tylko z tego prostego względu, że mogłaby zostać unieważniona przez informacje, które nie były dostępne w czasie, gdy była przeprowadzana. To samo naruszenie prawa zostało powtórzone w pkt 81, 85, 86, 90 i 101 zaskarżonego wyroku.
- 29 Komisja przyznaje, że na rynku dostępne są rozwiązania alternatywne dla zamierzonych zastosowań, ale zauważa, że nie mają one takiej samej wydajności jak przedmiotowa substancja. Tymczasem, po zastosowaniu progu zerowego dla utraty właściwości użytkowych rozwiązań alternatywnych i uznaniu, że rozwiązania alternatywne nie osiągają pożądanego poziomu właściwości technicznych, Komisja uważa, że słuszne było uznanie, iż nie istnieje żadne technicznie wykonalne rozwiązanie alternatywne.
- 30 Królestwo Szwecji i Królestwo Danii oraz Parlament odrzucają ten zarzut jako niedopuszczalny. Podobnie jak Republika Finlandii, również oni uważają, iż jest on bezzasadny.

– Ocena Trybunału

- 31 W ramach zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że Sąd zobowiązał skarżącą do wykazania, w sposób niepozostawiający wątpliwości, niedostępności technicznie i ekonomicznie opłacalnych alternatyw dla przedmiotowych zastosowań. Taki wymóg, powtórzony w pkt 79, 81, 85, 86, 90 i 101 zaskarżonego wyroku, jest dotknięty naruszeniem prawa.
- 32 Jednakże, biorąc pod uwagę kontekst, tych punktów zaskarżonego wyroku nie można interpretować w ten sposób, że zobowiązują one wnioskodawcę ubiegającego się o udzielenie zezwolenia lub Komisję do stwierdzenia z całkowitą pewnością niedostępności technicznie i ekonomicznie opłacalnych substancji alternatywnych dla danego zastosowania.
- 33 Należy zauważyć, że pkt 79 zaskarżonego wyroku jest wynikiem bezspornych ustaleń Sądu zawartych w dwóch poprzednich punktach uzasadnienia tego wyroku. W pkt 77 tego wyroku Sąd słusznie wywnioskował z dostosowania art. 60 ust. 4 i motywu 69 rozporządzenia REACH, że do wnioskodawcy o udzielenie zezwolenia należy wykazanie, że nie jest dostępna żadna odpowiednia alternatywa. W następnym punkcie tego wyroku słusznie stwierdzono, że art. 60 ust. 4 i 5 rozporządzenia REACH nakłada na Komisję obowiązek sprawdzenia, czy przesłanki określone w art. 60 ust. 4 zostały rzeczywiście spełnione. W pkt 79 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził co do istoty, na podstawie dwóch poprzednich punktów uzasadnienia tego wyroku, że jeżeli po zbadaniu i w świetle wszystkich

dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę i inne podmioty lub zebranych przez nią samą Komisja uzna, że skarżący nie przedstawił dowodu, którego ciężar przeprowadzenia spoczywa na nim, instytucja ta powinna odmówić udzielenia wnioskowanego zezwolenia. Tym samym, wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, pkt 79 tego wyroku nie zawiera żadnej oceny „standardu dowodu” wymaganego od wnioskodawcy lub dopuszczalnego przez Komisję.

- 34 Ponadto Sąd przypomniał w pkt 81 i 85 zaskarżonego wyroku, które należy odczytywać łącznie, że decyzja Komisji o udzieleniu zezwolenia nie może opierać się wyłącznie na założeniach, które zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie są ani potwierdzone, ani zaprzeczone przez informacje, którymi dysponuje Komisja (zob. analogicznie wyrok z dnia 17 września 2009 r., Komisja/MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, EU:C:2009:557, pkt 52, 53). Tych dwóch punktów uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie można zatem interpretować w ten sposób, że zobowiązują one Komisję do zobowiązania wnioskodawcy do przedstawienia nieracjonalnego poziomu dowodu.
- 35 Ponadto Sąd przyjął w pkt 86 zaskarżonego wyroku, że Komisja może udzielić wnioskowanego zezwolenia, jeżeli pozostałe wątpliwości w tym zakresie są nieistotne, pod warunkiem że instytucja podejmie decyzję po przeprowadzeniu dokładnego badania i sprawdzenia dostatecznej ilości wiarygodnych i istotnych informacji, których Sąd nie uznał za istotne w niniejszym przypadku. W związku z tym nie stwierdził, aby Komisja miała prawo dopuścić do utrzymania się jakiegokolwiek niepewności co do niedostępności rozwiązań alternatywnych.
- 36 Wreszcie pkt 90 zaskarżonego wyroku, w którym przedstawiono niektóre dowody przedstawione Komisji w ramach procedury konsultacji społecznych, oraz pkt 101 tego wyroku, w którym Sąd stwierdził, że Komisja nie wyjaśniła powodów, dla których alternatywne rozwiązania, o których wspomniało Królestwo Szwecji, nie mogły zostać zastosowane, nie dotyczą poziomu dowodu, jakiego Komisja powinna wymagać. W szczególności pkt 101 wyraża raczej brak uzasadnienia spornej decyzji w odniesieniu do niedostępności alternatyw dla chromianów ołowiu.
- 37 Z powyższego wynika, że bez konieczności badania dopuszczalności pierwszego zarzutu należy go odrzucić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 38 W ramach zarzutu trzeciego, który należy zbadać przed zarzutem drugim, Komisja utrzymuje w ramach pierwszej części zarzutu drugiego, że Sąd nie uwzględnił w całym swoim uzasadnieniu, a w szczególności w pkt 86, 97 i 98 zaskarżonego wyroku, faktu, iż sporna decyzja stanowiła częściowe zezwolenie na niektóre zastosowania chromianów ołowiu, w odniesieniu do których stwierdzono brak wykonalnych rozwiązań alternatywnych, a nie zezwolenie na wszystkie zastosowania wymienione we wniosku. Sporna decyzja udziela zezwolenia jedynie w odniesieniu do zastosowań, dla których nie było alternatywy.
- 39 W drugiej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, iż przesłanki określone w spornej decyzji wykazały, iż niedostępność rozwiązań alternatywnych nie została należycie stwierdzona. Komisja uważa, że powinno być możliwe określenie zakresu zezwolenia na podstawie obiektywnych kryteriów oraz zdefiniowanie dozwolonych zastosowań poprzez odniesienie do poszukiwanych funkcji, jak uczyniono to w art. 1 ust. 3 lit. d) i e) spornej decyzji. Utrzymuje ona, że nie przekazała właściwym organom uznaniowego zadania oceny rozwiązań alternatywnych i że żadna część rzeczonej decyzji nie może być rozumiana w tym sensie. Mylenie ograniczenia zakresu zezwolenia z nieprzeprowadzeniem oceny rozwiązań alternatywnych lub nieprzyznanie państwom członkowskim możliwości wykonywania zadań związanych

z monitorowaniem i weryfikacją zgodności w ramach systemu udzielania zezwoleń dla danej substancji prowadziłoby do pominięcia podziału kompetencji przewidzianych w rozporządzeniu REACH i mogłoby mieć niekorzystne skutki dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

- 40 Królestwo Szwecji, Królestwo Danii i Republika Finlandii oraz Parlament oddalają co do istoty zarzut trzeci odwołania, natomiast Królestwo Danii podnosi ponadto, że jest on niedopuszczalny.

– *Ocena Trybunału*

- 41 W ramach zarzutu trzeciego Komisja zarzuca Sądowi, że dokonał błędnej wykładni spornej decyzji, stwierdzając w pkt 86, 97 i 98 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że Komisja udzieliła zezwolenia na wszystkie zastosowania, o których mowa we wniosku, podczas gdy wydała jedynie częściowe zezwolenie, a po drugie, że nie zakończyła swojej oceny braku dostępności rozwiązań alternatywnych zgodnie z art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH.
- 42 W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w żadnej z wymienionych kwestii Sąd wbrew temu, co utrzymuje Komisja, nie stwierdził, iż sporna decyzja zezwala na wszystkie sposoby wykorzystania, o których mowa w skardze. Dokonując wykładni art. 1 ust. 1 i 2 tej decyzji w pkt 97 zaskarżonego wyroku, Sąd stwierdził natomiast, że „fakt wskazania bowiem, że stosowanie spornych chromianów ołowiu jest ograniczone tylko do przypadków, w których właściwości składników substancji zawierających chromiany są rzeczywiście niezbędne, jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że za każdym razem, kiedy dalszy użytkownik stwierdzi istnienie rozwiązania alternatywnego, powinien powstrzymać się od stosowania spornych chromianów ołowiu”. W związku z tym część pierwsza podniesiona na poparcie zarzutu trzeciego nie znajduje oparcia w faktach.
- 43 W drugiej kolejności prawdą jest, że Sąd stwierdził, iż Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy rozwiązań alternatywnych. Dochodząc do tego wniosku, Sąd stwierdził w pkt 81 zaskarżonego wyroku, że art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH nie pozwala Komisji na wydanie decyzji o udzieleniu zezwolenia na podstawie zwykłych hipotez, co nie zostało zakwestionowane przez Komisję w niniejszym postępowaniu odwoławczym. Następnie przedstawił on, w szczególności w pkt 97 i 98, na które powołuje się Komisja, rozważania prowadzące go do wniosku, że Komisji nie udało się uniknąć stanu niepewności, w jakim się znalazła w odniesieniu do dostępności rozwiązań alternatywnych.
- 44 W tym względzie należy zauważyć po pierwsze, że w pkt 97 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał wykładni, zgodnie z którą Komisja w art. 1 ust. 1 i 2 spornej decyzji formalnie ograniczyła zezwolenie na stosowanie przedmiotowych chromianów ołowiu do przypadków, w których stosowanie to było konieczne. Chociaż instytucja ta krytykuje tę wykładnię i utrzymuje, że udzieliła jedynie zezwolenia ograniczonego do niektórych zastosowań, należy jednak zaznaczyć, iż ograniczenie zawarte w art. 1 ust. 1 i 2 tej decyzji nie jest faktycznie ograniczeniem, ponieważ ogranicza się do przypomnienia jednej z ogólnych przesłanek udzielenia zezwolenia na stosowanie substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, o której mowa w art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH, a zatem nie jest możliwe określenie zakresu tego ograniczenia.
- 45 Po drugie, Sąd orzekł w pkt 98 zaskarżonego wyroku, że art. 1 ust. 3 lit. d) spornej decyzji odzwierciedla tę samą niepewność Komisji, ponieważ wymaga od dalszych użytkowników w stosunku do posiadacza zezwolenia dostarczenia do ECHA, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2017 r., informacji dotyczących dostępnych odpowiednich rozwiązań alternatywnych wraz ze szczegółowym uzasadnieniem potrzeby stosowania danych substancji. Wymóg ten sprowadza się do zwrócenia się do dalszych użytkowników o dostarczenie dodatkowych informacji w celu oceny niedostępności rozwiązań alternatywnych dla danych zastosowań, po udzieleniu przez Komisję zezwolenia na te zastosowania. Tymczasem art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH nie zezwala Komisji na udzielenie zezwolenia na

stosowanie substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, jeżeli można ją zastąpić inną odpowiednią substancją. W związku z tym Komisja nie może udzielić takiego zezwolenia, zanim nie stwierdzi należyście, że nie istnieje żadne alternatywne rozwiązanie.

- 46 Z powyższego wynika, że Sąd słusznie orzekł, iż Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови zbadania niedostępności substancji alternatywnych dla różnych zastosowań chromianów ołowiu, o których mowa. Należy zatem oddalić drugą część zarzutu trzeciego odwołania.
- 47 Wynika z tego, że bez potrzeby badania jego dopuszczalności należy odrzucić ten trzeci zarzut jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

- 48 Komisja utrzymuje, że Sąd popełnił błąd, w szczególności w pkt 86, 90 i 96 zaskarżonego wyroku, odnośnie do zakresu kontroli, jaką musi sprawować nad oceną techniczną i ekonomiczną wykonalnością rozwiązań alternatywnych. Sąd zastąpił Komisję w zakresie wyważenia względów społecznych, gospodarczych i technicznych, nie biorąc pod uwagę uprawnień dyskrecyjnych Komisji.
- 49 Sąd stwierdził w pkt 86 i 90, że po stronie Komisji nadal panowała niepewność co do braku rozwiązań alternatywnych i że w związku z tym uchybiła ona ciężącemu na niej obowiązкови staranności. Tymczasem taka niepewność nie wynikała ze spornej decyzji, która – wręcz przeciwnie – wyjaśniała, że Komisja zdecydowała się, według swojego uznania, zastosować próg, który zakładał, że substancje zastępcze nie mają gorszych parametrów technicznych, a następnie uznała, że żadne alternatywne rozwiązanie nie osiągnie tego progu. Sąd miał wyjść z założenia, że może wykryć niepewność i w konsekwencji przypisał Komisji brak staranności bez dokonania rozróżnienia między tymi dwoma etapami. Tymczasem ocena technicznej wykonalności alternatywnego rozwiązania byłaby jednak niemożliwa bez uprzedniego podjęcia uznaniowej decyzji odnośnie do tego, jaki poziom utraty wydajności można by uznać za dopuszczalny.
- 50 Dlatego też ocena rozwiązań alternatywnych wchodzi w zakres kontroli oczywistego błędu, jak słusznie stwierdził Sąd w pkt 246 i 248 wyroku z dnia 4 kwietnia 2019 r., ClientEarth (T-108/17, EU:T:2019:215). Tymczasem w zaskarżonym wyroku Sąd w żaden sposób nie stwierdził, że Komisja popełniła tak oczywisty błąd przy ustalaniu dopuszczalnego poziomu utraty właściwości technicznych lub przy ocenie, w świetle tego progu, dostępnych rozwiązań alternatywnych.
- 51 Królestwo Szwecji i Królestwo Danii oraz Parlament żądają odrzucenia drugiego zarzutu odwołania jako niedopuszczalnego. W każdym razie, podobnie jak Republika Finlandii, uważają oni, że zarzut ten jest bezzasadny.

– Ocena Trybunału

- 52 W ramach zarzutu drugiego Komisja utrzymuje, że Sąd dokonał błędnej wykładni, w szczególności w pkt 86, 90 i 96, przysługującej jej na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH swobodnego uznania przy ustalaniu progu utraty właściwości technicznych, a w konsekwencji dogłębności kontroli sądowej, jaką ma obowiązek przeprowadzić w odniesieniu do swoich decyzji wydanych na podstawie tego przepisu.

- 53 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że pkt 86 zaskarżonego wyroku nie zawiera żadnego ogólnego stwierdzenia dotyczącego zakresu swobodnego uznania, jakim dysponuje Komisja przy ustalaniu progu utraty właściwości technicznych. Sąd natomiast skrytykował ocenę Komisji dotyczącą warunku związanego z niedostępnością rozwiązań alternatywnych. Komisja udzieliła zezwolenia przedwcześnie, zanim należycie zakończyła badanie tego warunku. Rzeczony pkt 86 dotyczy zatem wyłącznie oceny okoliczności faktycznych, które co do zasady nie podlegają kontroli Trybunału w ramach odwołania.
- 54 Stwierdzenie takie nie wynika również z pkt 90 i 96 zaskarżonego wyroku. W pkt 90 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się bowiem do wskazania, że zdaniem jednej ze stron procedury konsultacji społecznych można stwierdzić, że pod pewnymi warunkami istniały na rynku Unii rozwiązania alternatywne dla ogółu zastosowań objętych wnioskiem o zezwolenie. Podobnie, w pkt 96 tego wyroku Sąd stwierdził jedynie, że z motywów 8, 9 i 12 spornej decyzji wynika, że w dniu przyjęcia tej decyzji Komisja sama miała jeszcze wątpliwości co do niedostępności technicznie wykonalnych rozwiązań alternatywnych dla ogółu zastosowań objętych wnioskiem. W konsekwencji żaden z tych dwóch punktów zaskarżonego wyroku nie stanowi naruszenia prawa, na które się powołano.
- 55 Zakładając, że Komisja zamierzała powołać się na przeinaczenie okoliczności faktycznych przez Sąd, z akt przedłożonych Trybunałowi jasno wynika, że taki zarzut jest nieuzasadniony. Ta część zarzutu jest bowiem sprzeczna z dokumentami zawartymi w aktach sprawy, a w szczególności z samą sporną decyzją. W tym względzie, jak zauważono w pkt 44 i 45 niniejszego wyroku, oczywiste jest, że decyzja ta ujawnia stan utrzymującej się niepewności, w jakim znalazła się Komisja co do niedostępności rozwiązań alternatywnych.
- 56 Wreszcie, gdyby można było uznać, że sporna decyzja opiera się na zastosowaniu przez Komisję zerowego progu utraty właściwości technicznych, decyzja ta byłaby niezgodna z prawem, ponieważ opierałaby się na interpretacji art. 60 rozporządzenia REACH, która jest całkowicie sprzeczna z samym celem tego rozporządzenia. Jak wynika bowiem w szczególności z motywów 4, 12, 70 i 73 oraz art. 55 rozporządzenia, celem rozporządzenia jest wspieranie zastępowania substancji wzbudzających szczególnie duże obawy innymi odpowiednimi substancjami. Tymczasem podjęcie decyzji o tym, że zastąpienie musi nastąpić bez zmniejszenia wydajności, jest nie tylko równoznaczne z dodaniem warunku nieprzewidzianego w rozporządzeniu, ale także może utrudnić takie zastąpienie i w konsekwencji pozbawić to samo rozporządzenie w znacznym stopniu jego użytecznego skutku.
- 57 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że Sąd przyjął, iż Komisja nie zakończyła badania niedostępności rozwiązań alternatywnych i że w związku z tym zezwolenie nie mogło zostać udzielone w sposób ważny. Tymczasem nie można jednak zarzucić Sądowi, że przy ocenie rozwiązań alternatywnych zastąpił Komisję, ponieważ – wręcz przeciwnie – oparł się on na dokonanej przez Komisję ocenie tych rozwiązań przedstawionej w spornej decyzji, a także na wynikającej z samej decyzji utrzymującej się niepewności co do braku dostępności rozwiązań alternatywnych.
- 58 W związku z tym, bez konieczności badania jego dopuszczalności, należy oddalić zarzut drugi odwołania.
- 59 Z powyższego wynika, że żądania zawarte w odwołaniu zmierzającym do uchylenia zaskarżonego wyroku należy oddalić.

W odniesieniu do żądań podniesionych tytułem ewentualnym, dotyczących tymczasowego utrzymania w mocy skutków spornej decyzji

– Argumentacja stron

- 60 Komisja przyznaje, że zajęła błędne stanowisko przed Sądem w odniesieniu do skutków prawnych stwierdzenia nieważności spornej decyzji, podnosząc, że stwierdzenie nieważności tej decyzji skutkowałoby zakazem wprowadzania do obrotu przedmiotowych substancji. Rozumowanie to zostało przyjęte przez Sąd oraz przez pozostałe strony sporu.
- 61 Jednakże art. 56 ust. 1 rozporządzenia REACH przewidywał system przejściowy, zgodnie z którym wnioskodawca może wprowadzać do obrotu substancję, w odniesieniu do której złożył wniosek o udzielenie zezwolenia, do czasu przyjęcia przez Komisję decyzji w sprawie jego wniosku o udzielenie zezwolenia. Tym samym stwierdzenie nieważności tej decyzji skutkowałoby przywróceniem sytuacji prawnej istniejącej przed jej wydaniem, to jest systemu przejściowego, w ramach którego zezwala się na wprowadzanie do obrotu danej substancji. Stwierdzenie nieważności tej decyzji ze skutkiem natychmiastowym spowodowałoby zatem skutki sprzeczne z celem, dla którego Sąd odmówił tymczasowego utrzymania w mocy skutków uchylonej decyzji, a mianowicie z ochroną zdrowia ludzkiego.
- 62 Komisja wnosi zatem do Trybunału o uchylenie pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku i nakazanie utrzymania w mocy skutków spornej decyzji w interesie pewności prawa i ochrony zdrowia ludzkiego.
- 63 ECHA deklaruje swoje poparcie dla tych żądań Komisji.
- 64 Królestwo Szwecji, Królestwo Danii i Republika Finlandii wnoszą do Trybunału o odrzucenie tych wniosków.

– Ocena Trybunału

- 65 Jedyne zarzut podniesiony na poparcie ewentualnego żądania zawartego w odwołaniu dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w pkt 112 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do skutków stwierdzonego przez niego stwierdzenia nieważności.
- 66 Sąd orzekł w tej kwestii, że stwierdzenie nieważności ze skutkiem natychmiastowym decyzji o zezwoleniu uniemożliwiłoby skarżącej, DCC Maastricht, dalsze wprowadzanie do obrotu omawianych barwników oraz że, chociaż takie stwierdzenie nieważności mogłoby mieć poważne negatywne skutki dla tej spółki, to byłoby ono uzasadnione troską o ochronę zdrowia ludzkiego przed skutkami tych niebezpiecznych substancji.
- 67 Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy zwykłe stwierdzenie nieważności spornej decyzji skutkowało – wręcz przeciwnie – zezwoleniem DCC Maastricht na dalsze wprowadzanie do obrotu przedmiotowych barwników do czasu wydania przez Komisję nowej decyzji, jak przewidziała wiceprezes Trybunału w postanowieniu w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 21 listopada 2019 r., Komisja/Szwecja (C-389/19 P-R niepublikowanym, EU:C:2019:1007, pkt 60). Zezwolenia, o których mowa w sprawie, zostały udzielone na mocy poprzednio obowiązującego rozporządzenia, a mianowicie rozporządzenia nr 125/2012, do dnia 21 maja 2015 r.
- 68 Tymczasem, zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. d) w związku z art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia REACH, kontynuacja zastosowań, na które udzielono już zezwolenia, jest dozwolona po upływie terminu ważności ich zezwolenia do czasu podjęcia decyzji w sprawie nowego wniosku o udzielenie zezwolenia, pod warunkiem, że wniosek ten został złożony co najmniej 18 miesięcy przed datą wygaśnięcia zezwolenia. Spółka DCC Maastricht, po złożeniu wniosku o nowe zezwolenie

w przewidzianym terminie, korzystała z tego systemu przejściowego do czasu wydania spornej decyzji i tym samym odzyskała prawo do korzystania z niego po stwierdzeniu jego nieważności ze skutkiem natychmiastowym.

- 69 Wynika stąd, że Sąd naruszył prawo w pkt 112 zaskarżonego wyroku, nie uwzględniając systemu przejściowego przewidzianego w art. 56 ust. 1 lit. d) i art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia REACH. Ponieważ żądania Komisji podniesione tytułem ewentualnym są zasadne, należy uchylić pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku.

W przedmiocie sporu

- 70 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylecia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 71 Tak jest w niniejszej sprawie. Należy zatem rozpatrzyć wniosek o utrzymanie w mocy skutków unieważnionej decyzji, złożony przez Komisję przed Sądem i ponowiony przed Trybunałem, w ten sposób, że musi on zostać uwzględniony.
- 72 Zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE Trybunał może wskazać, jeśli uzna to za niezbędne, jakie skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. W celu wykonania uprawnienia przyznanego mu na mocy tego artykułu Trybunał uwzględnia poszanowanie zasady pewności prawa i innych interesów publicznych lub prywatnych (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 września 2012 r., Parlament/Rada, C-490/10, EU:C:2012:525, pkt 91; z dnia 22 października 2013 r., Komisja/Rada, C-137/12, EU:C:2013:675, pkt 81; z dnia 24 czerwca 2014 r., Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, pkt 90, 91; a także z dnia 7 września 2016 r., Niemcy/Parlament i Rada, C-113/14, EU:C:2016:635, pkt 83).
- 73 Jak wskazano w pkt 67 niniejszego wyroku, stwierdzenie nieważności spornej decyzji skutkuje przedłużeniem okresu ważności zezwolenia na stosowanie przedmiotowych barwników po dniu 21 maja 2015 r. Tymczasem sporna decyzja ograniczała pod pewnymi względami stosowanie tych substancji wzbudzających szczególnie duże obawy. Tym samym jej art. 1 ust. 3 lit. c) ograniczył do 2100 ton rocznie ilość żółtego sulfochromianu ołowiu oraz do 900 ton rocznie ilość czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu, które mogą być wprowadzone do obrotu przez posiadacza zezwolenia dla dozwolonych zastosowań. Podobnie, na podstawie art. 2 ust. 2 tej decyzji okres przeglądu, o którym mowa w art. 60 ust. 9 lit. e) rozporządzenia REACH w odniesieniu dla dwóch konkretnych zastosowań dwóch pigmentów chromianu ołowiu, a mianowicie dla profesjonalnego stosowania farb na powierzchniach metalowych lub profesjonalnego stosowania premiksów i stałych lub ciekłych składników kolorów zawierających pigmenty do nanoszenia termoplastycznych oznakowań drogowych, wygasł w dniu 21 maja 2019 r., gdyby nie stwierdzono nieważności spornej decyzji lub gdyby utrzymano jej skutki. Posiadacz zezwolenia nie przedłożył bowiem w wymaganym terminie wniosków o dokonanie przeglądu w odniesieniu do tych szczególnych zastosowań.
- 74 Z powyższego wynika, że oddalenie wniosku o utrzymanie skutków spornej decyzji zwiększyłoby ryzyko poważnej i nieodwracalnej szkody dla zdrowia ludzkiego i środowiska. W związku z tym należy nakazać utrzymanie skutków tej decyzji do czasu wydania przez Komisję nowej decyzji w sprawie wniosku o zezwolenie złożonego przez spółkę DCC Maastricht.

W przedmiocie kosztów

⁷⁵ Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego samego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Tymczasem, o ile Komisja jest w zasadniczym zakresie stroną przegrywającą w niniejszym postępowaniu, ani Królestwo Szwecji, ani żaden z interwenientów popierających tę ostatnią nie złożył wniosku o obciążenie Komisji kosztami postępowania, ani też ECHA, która występowała w charakterze interwenienta na poparcie żądań tej ostatniej. Należy zatem postanowić, że każda ze stron oraz interwenient pokrywa własne koszty poniesione w związku z postępowaniem odwoławczym.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 7 marca 2019 r., Szwecja/Komisja (T-837/16, EU:T:2019:144), zostaje uchylony.**
- 2) **Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.**
- 3) **Skutki decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 final z dnia 7 września 2016 r. zatwierdzającej niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady zostają utrzymane do czasu, gdy Komisja Europejska wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o udzielenie zezwolenia złożonego przez spółkę DCC Maastricht BV.**
- 4) **Komisja Europejska, Królestwo Szwecji, Królestwo Danii, Republika Finlandii, Parlament Europejski i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty związane z niniejszym postępowaniem odwoławczym.**

Podpisy